

Η ΣΙΔΗΡΑ ΦΡΟΥΡΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Η «ΛΕΓΕΩΝΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ ΜΙΧΑΗΛ» ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟΝ Β' ΠΠ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΟΠΑΝΗΣ

Δρ Ιστορίας και Φιλοσοφίας των Θρησκευμάτων

Η ΣΙΔΗΡΑ ΦΡΟΥΡΑ ΔΙΕΔΡΑΜΑΤΙΣΕ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΡΟΛΟ ΣΤΟΝ Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΕΜΟ ΑΦΟΥ ΑΥΤΗ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ ΟΔΗΓΗΣΕ ΤΗ ΡΟΥΜΑΝΙΑ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΟΥ ΑΞΟΝΑ. ΓΙΑ ΤΟΝ ΙΔΡΥΤΗ ΤΗΣ, ΚΟΡΝΕΛΙΟ ΚΟΝΤΡΕΑΝΟΥ, ΜΙΛΗΣΕ ΜΑΛΙΣΤΑ ΜΕ ΘΑΥΜΑΣΜΟ Ο ΙΤΑΛΟΣ ΘΕΩΡΗΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ ΙΟΥΛΙΟΣ ΕΒΟΛΑ. Ο ΚΟΝΤΡΕΑΝΟΥ ΔΕΝ ΚΑΤΑΦΕΡΕ ΝΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙ Ο ΙΔΙΟΣ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΣΕ ΟΜΩΣ Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ, ΧΟΡΙΑ ΣΙΜΑ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΠΟΛΕΜΗΣΕ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΟΥ ΑΞΟΝΑ ΜΟΙΡΑΖΟΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΗΤΤΑ ΤΟΥ.

Στις 24 Ιουνίου 1927 ιδρύθηκε από τον νεαρό δικηγόρο Κορνέλιο Κοντρεάνου (1899-1938), στο Ιάσιο της Μολδαβίας, η «Λεγεώνα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ», που από το 1930 έγινε γνωστή με την επωνυμία «Σιδηρά Φρουρά». Και οι δύο ονομασίες της καταδεικνύουν τον στρατιωτικό χαρακτήρα της οργάνωσης. Επρόκειτο για μια εθνικιστική οργάνωση νέων με στρατιωτική δομή, η οποία ήταν βασισμένη στα πρότυπα της εθνικοσοσιαλιστικής νεολαίας του Αδόλφου Χίτλερ. Ο ιδρυτής της στήριξε την ιδεολογία της Σιδηράς Φρουράς σε τρεις θεμελιώδεις άξονες: τον εθνικισμό, την Ορθοδοξία και τον αντισημιτισμό. Ο ίδιος ανακηρύχθηκε ισόβιος αρχηγός με τον τίτλο του "καπιτάν". Σκοπός του δεν ήταν να δημιουργήσει ένα επιπλέον κόμμα του αστικο-δημοκρατικού πολιτικού στερεώματος της εποχής του, αλλά μια στρατιωτική οργάνωση μαχητών έτοιμη για πόλεμο και για θάνατο. Ηδη από τον Νοέμβριο του 1936 κάποιοι λεγεωνάριοι, μετά από παραίνεση του Κοντρεάνου, πήγαν στην Ισπανία, όπου έλαβαν μέρος στον Ισπανικό Εμφύλιο πόλεμο στο πλευρό του Φράνκο. Δύο από αυτούς τον επόμενο Ιανουάριο έπεσαν στο πεδίο της μάχης. Ο Φράνκο τους τίμησε δεόντως απονέμοντάς τους μεταθανάτια το παράσημο του «Πολεμικού Σταυρού» και στήνοντάς τους μνημείο στο πεδίο όπου έπεσαν, στη Μαζανταχόντα.

Ο Κοντρεάνου έθεσε την οργάνωσή του υπό την προστασία του Αρχαγγέλου Μιχαήλ και της έδωσε έναν βαθύ θρησκευτικό χαρακτήρα. Ετσι δημιούργησε έναν ιδιότυπο ορθόδοξο μυστικισμό. Στηριζόμενος σε αυτόν τον μυστικισμό κατόρθωσε να μετατρέψει τους λεγεωνάριους σε ένα είδος χριστιανού ασκητή στρατιώτη, κάτι παρόμοιο με τους ιππότες των Σταυροφοριών. Οι λεγεωνάριοι εγκαθίσταντο για μεγάλα χρονικά διαστήματα σε στρατόπεδα της Σιδηράς Φρουράς, οργανωμένα με βάση τις στρατιωτικές δομές, όπου ζούσαν ασκητική ζωή, τηρούσαν αυστηρή πειθαρχία και εργάζονταν ανιδιοτελώς προς όφελος της Λεγεώνας. Ο Κοντρεάνου στην πραγματικότητα δημιουργούσε έναν στρατό τον οποίο κατάφερε να πείσει ότι ο αγώνας του είχε μεταφυσική χροιά αφού, όπως πίστευαν, πολεμούσαν για την εφαρμογή του θεϊκού σχεδίου στον κόσμο. Συνεπώς η μετά θάνατον σωτηρία τους ήταν δεδομένη ως ανταπόδοση του αγώνα τους σε αυτή τη ζωή.

Αφού δεν φοβούνταν να πεθάνουν οι ίδιοι πολύ περισσότεροι δεν δίσταζαν να αφαιρέσουν τη ζωή από οποιονδήποτε αντίπαλο χαρακτήριζε η οργάνωση ως «εχθρό» ή «προδότη». Τα αντίποινα εκ μέρους του κράτους ήταν ακόμα αιματηρότερα. Ο ίδιος ο Κοντρεάνου και οι λεγεωνάριοι που συνελήφθησαν μαζί του στις 17 Απριλίου 1938 έπεσαν θύματα αυτών των αντιποίνων και δολοφονήθηκαν τη νύκτα της 29ης

προς την 30ή Νοεμβρίου του ίδιου έτους, μέσα στη φυλακή. Ως αντίποινα για τη δολοφονία του Κοντρεάνου ακολούθησε στις 21 Σεπτεμβρίου του ίδιου έτους η δολοφονία του πρωθυπουργού, στρατηγού Αρμάνδου Καλινέσκου, από εννέα λεγεωνάριους. Νέος αρχηγός της Σιδηράς Φρουράς ανέλαβε ο καθηγητής μαθηματικών Χόρια Σίμα, από την Τρανσυλβανία. Αυτός, αντίθετα με τον Κοντρεάνου, ήταν μια προσωπικότητα λιγότερο χαρισματική και πολύ πιο φανατική.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΣΙΔΗΡΑΣ ΦΡΟΥΡΑΣ - ΚΗΡΥΞΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΣΕ ΛΕΓΕΩΝΑΡΙΚΟ

Τον Αύγουστο του 1940 ο Χίτλερ ανάγκασε με τη «Διαιτησία της Βιέννης» τη Ρουμανία να παραχωρήσει ένα μεγάλο μέρος της Τρανσυλβανίας στους συμμάχους του και παραδοσιακούς εχθρούς της, τους Ούγγρους, καθώς και τη Βεσσαραβία στους Σοβιετικούς. Η λαϊκή δυσαρέσκεια είχε γιγαντωθεί και Σιδηρά Φρουρά, υπό την ηγεσία του Χόρια Σίμα, έκρινε ότι ήταν ο κατάλληλος χρόνος να προσπαθήσει να πάρει την κατάσταση στα χέρια της. Στο εσωτερικό είχε την υποστήριξη αρκετών ισχυρών ανδρών του στρατού, όπως ήταν ο στρατάρχης Αντωνέσκου. Στο εξωτερικό η Γερμανία, η Ιταλία και η Ισπανία είχαν ήδη δηλώσει την αμέριστη συμπαράστασή τους στη Λεγεώνα.

Στις 2 Σεπτεμβρίου 1940 ξέσπασε η «επανάσταση της Σιδηράς Φρουράς». Μεγάλης έκτασης επεισόδια έγιναν στους δρόμους και στις συνοικίες της πρωτεύουσας και απειλήθηκε το ίδιο το παλάτι. Ο βασιλιάς Κάρολος Β' κάλεσε στις 4 Σεπτεμβρίου τον στρατάρχη Αντωνέσκου για να σώσει το στέμμα και ό,τι απέμεινε από τη χώρα. Κάτω από την πίεση των γεγονότων και παρά τις αντιρρήσεις του, αναγκάστηκε να παραχωρήσει πλήρη εξουσία στον στρατάρχη. Τότε και κατόπιν απαίτησης της Λεγεώνας άρχισαν οι στενές επαφές μεταξύ στρατάρχη και Χίτλερ, επαφές που κράτησαν ως το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και τελικά απέβησαν σε βάρος της Σιδηράς Φρουράς.

Στις 6 Σεπτεμβρίου ο Αντωνέσκου απαίτησε την παραίτηση του βασιλιά υπέρ του γιου του Μιχαήλ, που στέφθηκε βασιλιάς σε ηλικία 19 μόλις ετών. Την ίδια ημέρα, ικανοποιώντας το πάγιο αίτημα της Σιδηράς Φρουράς, απέστειλε τηλεγραφήματα φιλίας και συμμαχίας στον Χίτλερ και στον Μουσολίνι.

Στις 14 Σεπτεμβρίου κήρυξε στρατιωτική δικτατορία και σχημάτισε νέα κυβέρνηση η οποία ελεγχόταν από τη Λεγεώνα. Ο Χόρια Σίμα έγινε αντιπρόεδρος της κυβέρνησης και πολλά υπουργεία δόθηκαν σε στενούς συνεργάτες του. Ο στρατάρχης αντικατέστησε ολόκληρη σχεδόν την ηγεσία του στρατεύματος τοποθετώντας σε αυτήν λεγεωνάριους. Η Σιδηρά Φρουρά ανακήρυξε τη χώρα «Εθνικο-λεγεωναρικό» κράτος. Σε μια επίδειξη δύναμης μάλιστα, στις 6 Οκτωβρίου 1940, 100.000 λεγεωνάριοι παρήλασαν σε στρατιωτικούς σχηματισμούς στο Βουκουρέστι ενώπιον του στρατάρχη, του Χόρια Σίμα, των πρεσβευτών του Αξονα και της Ισπανίας, φορώντας πράσινα πουκάμισα και χαιρετώντας φασιστικά. Τέσσερις ημέρες αργότερα ο στρατάρχης πιεζόμενος από τη Σιδηρά Φρουρά επέτρεψε την είσοδο των γερμανικών στρατευμάτων στη χώρα. Τον ίδιο μήνα, στις 28 Οκτωβρίου, με την ευκαιρία της κήρυξης πολέμου από την Ιταλία στην Ελλάδα, η λεγεωναρική κυβέρνηση τάχθηκε με το μέρος του Μουσολίνι θέτοντας ταυτόχρονα ζήτημα μειονοτήτων στην ελληνική κυβέρνηση.

Η ΛΕΓΕΩΝΑΡΙΚΗ ΑΝΤΑΡΣΙΑ ΚΑΙ Η ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΗΣ «ΣΙΔΗΡΑΣ ΦΡΟΥΡΑΣ»

Οι μεταξύ του στρατάρχη και της Σιδηράς Φρουράς σχέσεις δεν ήταν ποτέ ιδανικές. Και αυτό ήταν φυσιολογικό διότι και οι δύο πλευρές επιζητούσαν το μονοπώλιο της εξουσίας.

Ο Χίτλερ, παρά την τυφλή αφοσίωση των λεγεωναρίων στο πρόσωπό του, προτιμούσε να βρίσκεται στην κυβέρνηση ο Αντωνέσκου, «αυτός ο κατάλληλος αξιωματικός για να διατηρήσει την τάξη εκεί κάτω» όπως έλεγε, παρά μια «ανάδελφη φασιστική κίνηση». Παρόλα αυτά η στρατιωτική δικτατορία δύσκολα θα επιβίωνε χωρίς την υποστήριξη των «πράσινων πουκαμίσων» που της έδωσαν την εξουσία. Για τον λόγο αυτό ο Χίτλερ είχε αποφασίσει να διατηρήσει και τη Σιδηρά Φρουρά, τουλάχιστον έως ότου οι γερμανικές δυνάμεις γίνονταν ικανές να αποτρέψουν κάθε «ανεπιθύμητη» εξέλιξη. Αυτή η ιδιότυπη «κατάληψη» της Ρουμανίας από τα γερμανικά στρατεύματα επηρέασε και την ιταλική επίθεση εναντίον της Ελλάδας. Ο Χίτλερ κατέλαβε με τα στρατεύματά του τη Ρουμανία χωρίς να ενημερώσει τον σύμμαχό του, Μουσολίνι, ο οποίος θεωρούσε αυτή τη χώρα προτεκτοράτο του. Ο δεύτερος για να ανταποδώσει επιτέθηκε εν αγνοία του Χίτλερ εναντίον της Ελλάδας αφήνοντας τον ηγέτη της Γερμανίας να

ενημερωθεί για την επίθεση «από τις εφημερίδες».

Τον Νοέμβριο του 1940 οι γερμανικές δυνάμεις στη Ρουμανία έφθασαν τις 22.430 στρατιώτες και περιελάμβαναν και μια ολόκληρη μεραρχία πάντσερ. Είχαν καταλάβει όλα τα στρατηγικά σημεία. Τελικά έφθασαν τις 400.000 άνδρες και μετέτρεψαν τη χώρα σε μια πυριτιδαποθήκη η οποία θα αποδεικνυόταν χρήσιμη για την κατάληψη της Γιουγκοσλαβίας και της Ελλάδας. Τότε ο Χίτλερ «έλυσε τα χέρια» του στρατάρχη για τη διάλυση της Σιδηράς Φρουράς. Αντάλλαγμα ήταν η είσοδος της Ρουμανίας στον πόλεμο με το μέρος των Γερμανών.

Στην αρχές Ιανουαρίου του 1941 ο στρατάρχης έδωσε τους λεγεωνάριους από τα υπουργεία και από την κρατική ασφάλεια. Εκείνοι μετά από εντολή του Χόρια Σίμα επιχειρήσαν μια δεύτερη επανάσταση. Τη νύκτα της 20ής προς την 21η Ιανουαρίου κατέβηκαν οργανωμένοι στους δρόμους του Βουκουρεστίου και κατέλαβαν τους περισσότερους αστυνομικούς σταθμούς. Εστησαν οδοφράγματα στην πρωτεύουσα (κυρίως) αλλά και σε πολλές επαρχιακές πόλεις επιθυμώντας, σύμφωνα με το παράδειγμα του Ισπανικού Εμφυλίου, να δημιουργήσουν το δικό τους Αλκαζάρ. Η διαφορά ήταν ότι απέναντί τους δεν είχαν τον Αθάνια αλλά έναν εμπειροπόλεμο στρατάρχη που κατάφερε να ελέγξει πλήρως το στράτευμα.

Το πρωί της επομένης ημέρας έπεσαν οι πρώτοι πυροβολισμοί και από τα δύο μέρη. Ωστόσο ο στρατός παρέμεινε στα στρατόπεδα και δεν επιτέθηκε αλλά απαντούσε μόνον όταν δεχόταν επίθεση. Ο στρατάρχης, βέβαιος για τη στρατιωτική του υπεροχή και ακολουθώντας το σχέδιό του, δεν αντιδρούσε ακόμα. Αφηνε την κατάσταση να φθάσει στα άκρα και τους λεγεωνάριους να εκτίθενται εκτρεπόμενοι πλήρως.

Στο μεταξύ οι εξεγερμένοι λεγεωνάριοι, εντελώς ανεξέλεγκτοι, σκορπούσαν τον τρόμο στη χιονισμένη και παγωμένη πρωτεύουσα. Ληλασίες και βανδαλισμοί, δολοφονίες και πυροβολισμοί στους δρόμους με θύματα αθώους πολίτες, μαζί με τις συνεχείς κωδωνοκρουσίες των εκκλησιών και τον αδιάκοπο ήχο των σειρήνων της αντιαεροπορικής προστασίας συνέθεταν το σκηνικό εκείνης της χειμωνιάτικης ημέρας. Η θερμοκρασία είχε αγγίξει τους μείον 10 βαθμούς και σε όλους τους δρόμους κείτονταν τα πτώματα των θυμάτων της λεγεωναρικής ανταρσίας που κανένας δεν τολμούσε να περισυλλέξει. Οι λεγεωνάριοι που ήλεγχαν τον ραδιοφωνικό σταθμό έκλειναν όλα τα ανακοινωθέντα τους με το σύνθημα «Ζήτω ο θάνατος».

Τελικά ο Χίτλερ, έχοντας θορυβηθεί από τις εξελίξεις στη συμμαχική του χώρα, τηλεφώνησε στον στρατάρχη και του ζήτησε να ξεκαθαρίσει την κατάσταση επαναφέροντας την τάξη. Μετά από αυτό ο στρατάρχης δεν χρονοτρίθησε ούτε λεπτό. Το μεσημέρι της 21ης Ιανουαρίου κινητοποίησε αμέσως μιάμιση μεραρχία και εκατό άρματα. Ο στρατός πέρασε στη αντεπίθεση. Οι λεγεωνάριοι αντιστάθηκαν με πείσμα. Σε μερικές συνοικίες προσπάθησαν να σταματήσουν τα άρματα με βαρέλια γεμάτα πετρέλαιο που τα πυρπολούσαν στους δρόμους. Την πρώτη ημέρα ομάδες λεγεωναρίων κατάφεραν να καταλάβουν δύο άρματα. Όμως παρόλη την προσπάθειά τους δεν ήταν ποτέ δυνατό να σταματήσουν έναν στρατό σύγχρονο για την εποχή του.

Στις 22 Ιανουαρίου μια μονάδα γερμανικών αρμάτων πραγματοποίησε την επιβλητική της εμφάνιση στο κέντρο του Βουκουρεστίου και πήρε θέση μεταξύ των αντιμαχομένων για να θέσει τέρμα στην ανταρσία. Οι συγκρούσεις δεν σταμάτησαν αλλά μεταφέρθηκαν στα προάστια. Σκληρές οδομαχίες διεξάγονταν σε όλη την πρωτεύουσα. Οι λεγεωνάριοι ήταν έτοιμοι να πεθάνουν μέχρι ενός. Την επόμενη ημέρα εμφανίστηκε ο Χόρια Σίμα, εγκαταλείποντας την έδρα της Gestapo στο Βουκουρέστι όπου είχε βρει καταφύγιο. Είχε εξαφανιστεί από την αρχή των εχθροπραξιών και ούτε για μια στιγμή δεν κατάφερε να ελέγξει την κατάσταση. Στις πέντε το πρωί της 24ης Ιανουαρίου κήρυξε παύση του πυρός. Ο Αντωνέσκου νίκησε και έτσι έβγαλε το πράσινο πουκάμισο της Λεγεώνας και φόρεσε πάλι το χακί του Στρατού. Η ανταρσία διήρκεσε τέσσερις ημέρες και άφησε πίσω της 800 νεκρούς και αναρίθμητους τραυματίες. Ο Αντωνέσκου παρασημοφόρησε τους στρατιώτες που έλαβαν μέρος στις οδομαχίες εναντίον των λεγεωναρίων. Στις 27 Ιανουαρίου 1941 σχημάτισε νέα κυβέρνηση που αποτελείτο μόνο από στρατηγούς και στις 14 Φεβρουαρίου κατέργησε το «εθνικο-λεγεωναρικό» κράτος και τυπικά.

ΕΞΟΡΙΑ ΚΑΙ ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΙ ΣΕ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ

Οι λεγεωνάριοι ακολούθησαν κατά εκατοντάδες τον δρόμο της εξορίας βοηθούμενοι από τη Gestapo, τα SS και τους Γερμανούς αξιωματικούς. Οσοι αποφάσισαν να μείνουν και να παραδοθούν φυλακίστηκαν αμέσως και αποφυλακίστηκαν μόλις το 1964 περνώντας από τις φυλακές του Αντωνέσκου σε εκείνες των κομμουνιστών. Τόπος προορισμού των εξόριστων ήταν και πάλι η Γερμανία. Φθάνοντας εκεί ο Χίμλερ και ο φον Σίραχ τους έθεσαν υπό την προστασία τους. Ο Αντωνέσκου διαμαρτυρήθηκε έντονα για την προστασία που τους παρείχαν οι γερμανικές αρχές. Κατόπιν τούτου τον Απρίλιο του 1941 τους έθεσαν υπό περιορισμό σε μερικά άθλια παραπήγματα στο Μπέρκεμπρουκ και στο Ροστόκ. Η κατάστασή τους επιδεινώθηκε περισσότερο τον Δεκέμβριο του 1942, όταν τους έκλεισαν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης του Οράνιενμπουργκ, του Νταχάου και του Μπούχενβαλντ.

Αν και ζούσαν περιορισμένοι από τα συρματοπλέγματα και φρουρούμενοι η κατάστασή τους δεν είχε καμία σχέση με εκείνη των άλλων κρατουμένων και επιπλέον πληρώνονταν κανονικά για την εργασία τους. Αυτό που τους ταπεινώνει περισσότερο ήταν ότι φρουρούντο από τους Ρώσους εθελοντές του Ρωσικού Απελευθερωτικού Στρατού του στρατηγού Βλασώφ. Τα ρουμανικά στρατεύματα είχαν εισβάλει μαζί με τα γερμανικά στη Σοβιετική Ένωση ανακαταλαμβάνοντας τις πέραν του Προύθου ποταμού περιοχές της Μολδαβίας, τη Βεσσαραβία και τη Βόρεια Μπουκοβίνα. Ακόμα και όταν οι συμπατριώτες τους μαζί με τους Γερμανούς κατέλαβαν την Οδησό και βάδιζαν για το Στάλινγκραντ και τις στέπες του Κουμπάν, αυτοί ήταν περιορισμένοι εκεί χωρίς να τους δίνεται η ευκαιρία να λάβουν μέρος στον «πόλεμό τους», τον πόλεμο εναντίον της Σοβιετικής Ένωσης. Ο Χίτλερ όμως είχε άλλα σχέδια για εκείνους. Καθ' όλη τη διάρκεια του πολέμου τους χρησιμοποιούσε ως μέσο πίεσης του στρατάρχη. Αν και εμπιστευόταν τον Αντωνέσκου διατηρούσε και τους λεγεωνάριους ως μια χρυσή εφεδρεία σε περίπτωση που τα πράγματα στη χώρα τους έπαιρναν άλλη τροπή. Και τα πράγματα δεν άργησαν να αλλάξουν.

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ «ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ» ΚΑΙ ΤΟΥ «ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ»

Στις 23 Αυγούστου 1944, με τη σύλληψη του στρατάρχη από τον βασιλιά Μιχαήλ και την πτώση της κυβέρνησής του, η Ρουμανία άλλαξε στρατόπεδο πηγαίνοντας με το μέρος των Συμμάχων. Με εντολή του Χίτλερ άνοιξαν οι πύλες των στρατοπέδων συγκέντρωσης για τους λεγεωνάριους και η Σιδηρά Φρουρά επανασυστάθηκε στη Βιέννη. Στις 10 Δεκεμβρίου 1944 οι Γερμανοί σχημάτισαν στη Βιέννη, με ηγετικά μέλη της Σιδηράς Φρουράς, μια εξόριστη ρουμανική κυβέρνηση - παρωδία. Αυτό το φαινόμενο ήταν συνηθισμένο την εποχή εκείνη. Τέσσερα χρόνια νωρίτερα οι Σοβιετικοί είχαν εισβάλει στη Φινλανδία χρησιμοποιώντας την κυβέρνηση παρωδία του Κούουζίνεν που οι ίδιοι είχαν δημιουργήσει. Την «κυβέρνηση της Βιέννης», όπως ονομάστηκε, την υποστήριζε και την αναγνώριζε μόνο ο Αξονας. Στη Λεγεώνα παραχωρήθηκαν επίσης γραφεία και διαμερίσματα στο ανάκτορο Λόμπκοβιτς, όπου έδρευε η επίσης «εθνική κυβέρνηση» των Βουλγάρων, για να στεγαστούν τα «υπουργεία» και οι υπηρεσίες της εξόριστης «κυβέρνησης».

Οι λεγεωνάριοι υπακούοντας στις γερμανικές εντολές σχημάτισαν έναν μικρό «Εθνικό Στρατό», ο οποίος μόλις που κατόρθωσε να συγκεντρώσει τρία συντάγματα διοικούμενα από Γερμανούς και Ρουμάνους αξιωματικούς. Η πρώτη πράξη συγκρότησης του «Εθνικού Στρατού» έγινε στις 29 Σεπτεμβρίου 1944, στη Βιέννη, εντός ενός πλαισίου αποκλειστικώς λεγεωναρικού. Λίγο αργότερα, στις 10 Δεκεμβρίου, αυτός έλαβε και νομική υπόσταση. Μια κυβέρνηση φάντασμα προσπάθησε να δώσει υπόσταση σε έναν στρατό νεφέλωμα.

Στις 3 Οκτωβρίου 1944 συγκεντρώθηκαν στο στρατόπεδο Γκρόσκιρμπάουμ όλοι οι λεγεωνάριοι. Το Γκρόσκιρμπάουμ, περιοχή κοντά στη Φρανκφούρτη/Οντερ, ήταν μέχρι την έλευσή τους κέντρο εκπαίδευσης του Γερμανικού Στρατού που εκκενώθηκε για να δεχθεί τους Ρουμάνους. Διοικητής του στρατοπέδου ήταν ένας αξιωματικός των SS, ο οποίος όμως δεν είχε καμία στρατιωτική αρμοδιότητα επάνω στη λεγεωναρική ομάδα. Η αποστολή του περιοριζόταν στη διατήρηση της εσωτερικής τάξης του στρατοπέδου.

Εκεί οι λεγεωνάριοι βρήκαν μερικές εκατοντάδες Ρουμάνους μαθητές των στρατιωτικών σχολών

αξιωματικών και υπαξιωματικών, οι οποίοι είχαν σταλεί στη Γερμανία από την κυβέρνηση Αντωνέσκου προκειμένου να φοιτήσουν στις γερμανικές στρατιωτικές σχολές και με την αλλαγή του μετώπου βρέθηκαν αιχμάλωτοι των Γερμανών.

Η παραμονή τους στο στρατόπεδο του Γκρόσκιρσμπάουμ διήρκεσε περίπου ένα μήνα. Εκεί επιχειρήθηκε μόνον η ηθική και πολιτική διείσδυση των λεγεωναρίων στην πολυπληθή ομάδα των νεαρών Ρουμάνων στρατιωτικών. Αποστολή τους, προς το παρόν, ήταν να προσπαθήσουν να εντάξουν τους στρατιωτικούς στον «Εθνικό Στρατό».

Οι μαθητές βρίσκονταν σε μεγάλη σύγχυση. Ενώ ήταν έτοιμοι να επιστρέψουν στη χώρα τους, όπου τους περίμενε ο βαθμός του ανθυπολοχαγού και η ένταξη στις αντίστοιχες μονάδες, βρέθηκαν αιχμάλωτοι. Ο βασιλιάς και η νόμιμη κυβέρνηση της χώρας τους ήταν εναντίον του Αξονα, ενώ οι λεγεωνάριοι τους προέτρεπαν να πολεμήσουν υπέρ του. Η θέση τους ήταν δύσκολη.

Κύριο πρόβλημά τους για την ένταξη στον «Εθνικό Στρατό» αποτελούσε το γεγονός ότι αυτός συγκροτείτο υπό την αιγίδα της Σιδηράς Φρουράς. Τότε δεν είχε εμφανιστεί ακόμα ο στρατηγός Πλάτων Γκιρνοάγκα μαζί με το επιτελείο των αξιωματικών του. Εκείνοι με την παρουσία τους νομιμοποιούσαν κατά κάποιον τρόπο τον «Εθνικό Στρατό».

Η ομάδα των λεγεωναρίων που υπό την καθοδήγηση επιφανών στελεχών επιφορτίσθηκε με το έργο της προπαγάνδας ανέλαβε αμέσως δράση. Ενα μεγάλο μέρος από τους νέους δέχθηκε να καταταγεί στον «Εθνικό Στρατό» κυρίως αφότου ο στρατηγός Γκιρνοάγκα συμμερίστηκε το σχέδιο της συγκρότησης μιας ρουμανικής μεραρχίας η οποία θα συνέχιζε τον πόλεμο μαζί με τη Γερμανία. Οι υπόλοιποι μαθητές, λίγοι στον αριθμό, προτίμησαν να παραμείνουν στην κατάσταση της 23ης Αυγούστου και να σταλούν σε στρατόπεδο συγκέντρωσης.

Μετά τους μαθητές των στρατιωτικών σχολών σειρά είχαν οι στρατιώτες αιχμάλωτοι στο στρατόπεδο Κάιζερστάινμπρουκ κοντά στη Βιέννη. Εκεί εκρατείτο μια ολόκληρη ρουμανική μεραρχία. Αυτή μόλις έφθασε στον βόρειο τομέα του μετώπου, στο Σόλνοκ του ποταμού Τίσα της Τρανσυλβανίας, αιχμαλωτίσθηκε ολόκληρη μαζί με τον διοικητή της, στρατηγό Γκιρνοάγκα. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του στρατηγού Γκιρνοάγκα, που μετά τη σύλληψή του από τους Γερμανούς πέρασε στις τάξεις του «Εθνικού Στρατού». Ο ίδιος πείσθηκε να δεχθεί και το Υπουργείο Πολέμου της «κυβέρνησης της Βιέννης». Η αιχμαλωτισθείσα μεραρχία του οδηγήθηκε πεζή προς τη λίμνη Μπάλατον, όπου στεγάσθηκε σε παραπήγματα. Από εκεί, πάντα πεζή, εστάλη στην Αυστρία, στο στρατόπεδο του Κάιζερστάινμπρουκ κοντά στη Βιέννη.

Επρόκειτο για μερικές χιλιάδες Ρουμάνων στρατιωτών που κατά το μεγαλύτερο μέρος τους φορούσαν ακόμα τις θερινές στολές και δεν είχαν κουβέρτες και υπόδηση. Σε αυτή την έλλειψη ιματισμού και υπόδησης προστέθηκε η έλλειψη θέρμανσης στη μέση του χειμώνα του 1944-1945 και η κακή διατροφή. Η θνησιμότητα στις γραμμές αυτών των στρατιωτών έφθασε σε ανησυχητικό βαθμό.

Οι κρατούμενοι του στρατοπέδου έγιναν το κύριο αντικείμενο στρατολόγησης εθελοντών για τον «Εθνικό Στρατό». Το μεγαλύτερο μέρος τους είχε πεισθεί να ενταχθεί στον «Εθνικό Στρατό», αλλά η προσχώρησή τους εκαταπολεμάτο με πείσμα από μια πολυπληθή ομάδα υπαξιωματικών, οι οποίοι βρίσκονταν μαζί τους. Οι επιλοχίες απειλούσαν τους στρατιώτες με αντίποινα κατά την επιστροφή τους στη χώρα. Οι αξιωματικοί είχαν διαχωριστεί ήδη καθ' οδόν και εστάλησαν σε ένα άλλο στρατόπεδο. Οι κρατούμενοι αγωνίζονταν μεταξύ του φόβου ότι θα σύρονταν σε απολογία στο τέλος του πολέμου για προδοσία και της αθλιότητας μέσα στην οποία ζούσαν και η οποία τους απειλούσε με θάνατο.

Από αυτή την πράγματι απερίγραπτη κατάσταση σώθηκαν μόνον μερικές χιλιάδες ανδρών οι οποίοι κατετάγησαν στον «Εθνικό Στρατό». Ενας αριθμός, περί τους 600 άνδρες, που άκουσαν τους επιλοχίες και έμειναν στο στρατόπεδο τιμωρήθηκαν γι' αυτή τους την απόφαση με τον πιο σκληρό τρόπο. Χάθηκαν όλοι από την πείνα και τις ασθένειες. Ειδικότερα αποδεκατίσθησαν από τον εξανθηματικό τύφο που ξέσπασε ανάμεσά τους. Η "κυβέρνηση της Βιέννης" και ο ίδιος ο Χόρια Σίμα, με την «εθελοντική» τους στρατολόγηση, έφεραν τη μεγαλύτερη ευθύνη της θανάτωσης τόσων αθώων σε αυτό το στρατόπεδο.

ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗ ΣΤΟ ΝΤΟΛΕΡΣΧΑΪΜ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ «ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ»

Το κέντρο σχηματισμού του «Εθνικού Στρατού» μεταφέρθηκε στο τέλος του Οκτωβρίου του 1944 από το Γκρόσκιρσμπάουμ στο Ντόλερσχαΐμ, μια περιοχή της Αυστρίας 90 χιλιόμετρα βορειο-δυτικά της Βιέννης. Εκεί ο πυρήνας του «Εθνικού Στρατού» γνώρισε μεγάλη συρροή εθελοντών. Συγχρόνως με τη μεταφορά στο Ντόλερσχαΐμ άρχισε και η εκπαίδευση του στρατεύματος.

Το κλιμάκιο των αξιωματικών στο Ντόλερσχαΐμ αποτελείτο από Ρουμάνους και Γερμανούς αξιωματικούς. Οι δεύτεροι κατείχαν τις θέσεις διοίκησης των συνταγμάτων. Ανώτατος διοικητής ορίστηκε ο συνταγματάρχης των SS Λούντβιχ, ένας Γερμανός καταγόμενος από το Αρντεάλ της Τρανσυλβανίας. Ο Λούντβιχ διοικούσε μέχρι τότε μια μεραρχία εθελοντών Κοσοβάρων Αλβανών αντικομμουνιστών, που μάχονταν στη Γιουγκοσλαβία εναντίον των παρτιζάνων του Τίτο. Μετά τη γερμανική καταστροφή στα Βαλκάνια ο Χίμλερ του εμπιστεύθηκε τη διοίκηση του στρατού των λεγεωναρίων.

Στην ιεραρχία μετά τον συνταγματάρχη Λούντβιχ, που ήταν διορισμένος απευθείας από το επιτελείο του Χίτλερ, ερχόταν ο ταγματάρχης Βένερτ, που διοικούσε το πρώτο σύνταγμα. Το επιτελείο του συντάγματος αποτελείτο από Γερμανούς αξιωματικούς προερχόμενους από τη Wehrmacht και τα SS. Οι χαμηλότερες θέσεις ήταν κατειλημμένες από Ρουμάνους αξιωματικούς. Επιφορτισμένοι με την εκπαίδευση του στρατεύματος ήταν αποκλειστικά Ρουμάνοι αξιωματικοί.

Αρχηγός του «Εθνικού Στρατού» ορίστηκε ο υπουργός Πολέμου στην "κυβέρνηση της Βιέννης", στρατηγός Πλάτων Γκιρνοάγκα. Το Γενικό του Επιτελείο αποτελείτο από τους ακόλουθους ανώτερους αξιωματικούς: τον αντισυνταγματάρχη Τζιομπάνου, αρχηγό του επιτελείου της μεραρχίας, τον σμήναρχο Μπαϊλα, γενικό γραμματέα του Υπουργείου Πολέμου και σύμβουλο για τα προβλήματα της Αεροπορίας, και τον συνταγματάρχη Αλεξανδρέσκου, επιφορτισμένο από τον στρατηγό με την επίβλεψη της εκπαίδευσης των συνταγμάτων του Ντόλερσχαΐμ.

Εντός ολίγων ημερών από τη συγκρότηση της «εθνικής κυβέρνησης» ορκίστηκε το πρώτο σύνταγμα. Την τελετή ορκωμοσίας πραγματοποίησε ο ορθόδοξος στρατιωτικός ιερέας και ο όρκος δόθηκε προς τον Αδόλφο Χίτλερ, με την ιδιότητά του ως ανωτάτου αρχηγού του Γερμανικού και των συμμαχικών του στρατών και προς τον Χόρια Σίμα, με την ιδιότητά του ως αρχηγού της ρουμανικής «εθνικής κυβέρνησης της Βιέννης». Ακριβώς τότε άρχιζε η γερμανική επίθεση στις Αρδέννες.

Κατά τη διάρκεια του Δεκεμβρίου οι δυνάμεις του «Εθνικού Στρατού» αυξήθηκαν με ραγδαίο ρυθμό και έφθασαν περίπου τις οκτώ χιλιάδες. Σε αυτό το σύντομο διάστημα ο συνταγματάρχης Λούντβιχ άρχισε την οργάνωση του δεύτερου συντάγματος Ρουμάνων εθελοντών. Το δεύτερο σύνταγμα συμπληρώθηκε και εκπαιδεύτηκε κατά τους μήνες Ιανουάριο και Φεβρουάριο του 1945. Κατά τη συγκρότησή του δεν ορίστηκε προσωρινά στην αρχηγία του κάποιος ανώτερος Γερμανός αξιωματικός. Η ευθύνη της οργάνωσης και της εκπαίδευσής του ανατέθηκε σε δύο εξέχοντες στρατιωτικούς, τον ταγματάρχη Μπουμπατσέσκου και τον ίλαρχο Ιόν Β. Εμιλιάν, γνωστό εθνικιστή μαχητή από τα φοιτητικά του χρόνια. Και οι δύο είχαν αιχμαλωτισθεί από τους Γερμανούς στον ποταμό Τίσα της Τρανσυλβανίας και ζήτησαν να καταταγούν στον «Εθνικό Στρατό». Υπό τη διοίκησή τους το δεύτερο σύνταγμα έφθασε σύντομα τον βαθμό ετοιμότητας του πρώτου συντάγματος και μπορούσε να σταλεί οποιαδήποτε στιγμή στο μέτωπο. Η ανάγκη ήταν επείγουσα γιατί στις 12 Ιανουαρίου άρχισε η μεγάλη επίθεση των Σοβιετικών στον Βιστούλα.

Τελικά ο συνταγματάρχης Λούντβιχ, μετά από μια διένεξή του με τον στρατηγό Γκιρνοάγκα, αντικαταστάθηκε στη διοίκηση από τον συνταγματάρχη Φόρτενμπαχ, έναν πολύ διακριτικό αξιωματικό. Το ακόλουθο περιστατικό είναι χαρακτηριστικό των σχέσεων μεταξύ των αξιωματικών των δύο εθνικοτήτων στο πλαίσιο του «Εθνικού Στρατού». Κατά τη διάρκεια μιας επιθεώρησης από τον στρατηγό Γκιρνοάγκα στο στρατόπεδο Ντόλερσχαΐμ ο στρατηγός παρατήρησε τα διαφορετικά όπλα των στρατιωτών και ζήτησε ορισμένες εξηγήσεις από τον συνταγματάρχη Λούντβιχ, σε σχέση με την εκπαίδευσή τους. Ο στρατηγός ζήτησε αυτές τις εξηγήσεις με την ιδιότητά του ως ανωτάτου διοικητής του «Εθνικού Στρατού». Ο συνταγματάρχης, σε έναν τόνο ασυνήθιστα σκληρό, του απάντησε ότι αναφερόταν μόνο στους ανωτέρους του από τη διοίκηση των Waffen SS και όχι σε έναν ξένο αξιωματικό.

Ο στρατηγός έμεινε άναυδος και δεν ρώτησε τίποτα άλλο. Κλείστηκε στη σιωπή του. Τον έθλιψε πολύ η απάντηση του Λούντβιχ διότι ο συνταγματάρχης ήταν πρώην αξιωματικός του Ρουμανικού Στρατού.

Ο στρατηγός Γκιρνοάγκα έφθασε, πότε απειλώντας και πότε παρακαλώντας, ως τη διοίκηση των SS και τελικά χρειάστηκε η επέμβαση του ίδιου του Χίμλερ για να διευθετηθεί το ζήτημα.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Στις αρχές Μαρτίου του 1945 αναχώρησε από το κέντρο εκπαίδευσης για το μέτωπο το πρώτο σύνταγμα. Στις 4 του ίδιου μήνα ο ταγματάρχης Βένερτ, διοικητής του συντάγματος, πληροφόρησε μέσω τηλεγραφήματος τον Χόρια Σίμα ότι οι υπό τη διοίκησή του ρουμανικές δυνάμεις πολεμούσαν ήδη εναντίον των Σοβιετικών στη γερμανική πόλη Σβεντ αν ντερ Οντερ, κοντά στη Φρανκφούρτη. Ωστόσο το βάπτισμα του πυρός το είχαν λάβει καθ' οδόν όταν ο σιδηροδρομικός συρμός που τους μετέφερε βομβαρδίστηκε από τους Σοβιετικούς στην τοποθεσία Στάργκαρντ. Παρά την ψύχραιμη και πειθαρχημένη αντίδραση των στρατιωτών υπήρξαν αρκετοί νεκροί και τραυματίες. Ομως μετά από λίγη ώρα δέχθηκαν και δεύτερη αεροπορική επιδρομή, την οποία κατάφεραν να αποκρούσουν με τα αντιαεροπορικά πολυβόλα που βρίσκονταν στο τραίνο και να μη θρηνήσουν καμία απώλεια. Φθάνοντας μάλιστα στο Οντερ τους περίμενε μια ευχάριστη έκπληξη: ο λεγεωνάριος Μπλάγκα, πρωτοετής μαθητής γερμανικής στρατιωτικής σχολής, μόλις είδε το ρουμανικό σώμα εγκατέλειψε τη μονάδα του και χωρίς δεύτερη σκέψη ακολούθησε το πρώτο σύνταγμα. Αυτό ήταν κάτι που τόνωσε το ηθικό τους. Ο Μπλάγκα μετά από λίγο καιρό σκοτώθηκε σε εκείνο το πεδίο μάχης.

Στις 2 Απριλίου 1945 τους ανακοινώθηκε μια διαταγή από τη γερμανική ανώτατη στρατιωτική διοίκηση, μέσω της οποίας ζητείτο από τη διοίκηση του συντάγματος να προβεί σε μια αυστηρή επιλογή και να μην παραμείνουν στο μέτωπο παρά μόνο τα πιο έμπιστα στοιχεία. Ως αιτία της διαταγής προβλήθηκε το γεγονός ότι είχαν σημειωθεί μερικές δολιοφθορές σε μια ουγκρική μονάδα, καθώς και στις μεραρχίες του στρατηγού Βλασώφ που πολεμούσαν στην Τσεχοσλοβακία. Ο Χίτλερ με βάση αυτό το γεγονός πήρε μια απόφαση της οποίας η γενική εφαρμογή δεν δικαιολογείτο με τίποτα. Μεταξύ των άλλων στρατιωτικών σωμάτων επλήγη από αυτή τη διαταγή και το ρουμανικό σύνταγμα του Οντερ.

Συνολικώς αυτό το σύνταγμα είχε 3.000 άνδρες κατανεμημένους σε δύο τάγματα υπό τη διοίκηση των λοχαγών Οπρις και Ντρέβε. Το τάγμα του Ντρέβε αποσύρθηκε από το μέτωπο και αφοπλίστηκε. Η απόφαση προκάλεσε κατάπληξη τόσο στο στράτευμα, όσο και στο σώμα των αξιωματικών, διότι στους κόλπους του συντάγματος δεν συνέβη τίποτα που να δικαιολογεί τον αφοπλισμό του. Το αποτέλεσμα ήταν η πτώση του ηθικού των ανδρών. Πολύ αργότερα έγινε γνωστό ότι τα ξένα σώματα αφοπλίστηκαν λόγω έλλειψης οπλισμού στον Γερμανικό Στρατό. Οι νέες μονάδες, οι επονομαζόμενες Volksturm, δεν είχαν οπλισμό. Τότε οι Γερμανοί προέβησαν στην κατάσχεση του πολεμικού υλικού από τα στρατεύματα των ξένων και στη διανομή του στις μονάδες Volksturm, που αποτελούντο σε μεγάλο ποσοστό από ηλικιωμένους.

Το πρώτο τάγμα του παραπάνω συντάγματος, διοικούμενο από τον λοχαγό Οπρις, παρέμεινε στην πρώτη γραμμή προσκολλημένο στο 3ο Σώμα Πάντσερ. Νέα αποστολή του ήταν να σταματήσει την εισβολή των σοβιετικών αρμάτων μάχης και για τον σκοπό αυτό του διατέθηκαν πάρα πολλά Panzerfaust. Το σύνταγμα, με τη σύνθεσή του μειωμένη σε ένα τάγμα, ονομάστηκε έκτοτε σύνταγμα Panzerzerstoerung (καταστροφών αρμάτων). Αυτές οι αλλαγές έγιναν μερικές ημέρες πριν από την έναρξη της τελευταίας σοβιετικής επίθεσης, στις 16 Απριλίου 1945, στόχος της οποίας ήταν η κατάληψη του Βερολίνου.

ΣΧΕΔΙΑ ΚΤΥΠΗΜΑΤΟΣ ΣΤΑ ΜΕΤΟΠΙΣΘΕΝ - ΤΟ «ΣΧΕΔΙΟ ΣΤΟΪΚΑΝΕΣΚΟΥ»

Τον Ιανουάριο του 1945 προκειμένου να σταματήσει την προέλαση των Σοβιετικών στα Καρπάθια, ο Χόρια Σίμα πρότεινε στον Χίτλερ να ωθήσουν σε ανταρσία ένα μέρος του Ρουμανικού Στρατού που βρισκόταν στο μέτωπο της Τρανσυλβανίας. Σύμφωνα με το σχέδιο του Σίμα ο Ρουμανικός Στρατός θα ενωνόταν με τον Γερμανικό όπως πριν και μαζί θα κτυπούσαν τις σοβιετικές μεραρχίες. Ήταν ένα σχέδιο απελπισίας που τέθηκε σε εφαρμογή και είχε απρόβλεπτα αποτελέσματα. Την πραγματοποίησή του ανέλαβε ο λεγεωνάριος Κωνσταντίν Στοϊκανέσκου, ο μόνος ικανός να φέρει σε αίσιο πέρας την

επιχείρηση. Ο Χίτλερ ενέκρινε το σχέδιο και ο Στοιϊκανέσκου ξεκίνησε για τη Ρουμανία.

Ταξίδεψε με τη μεγαλύτερη δυνατή ταχύτητα στην πόλη Τίργκου Μούρες της Τρανσυλβανίας, που βρισκόταν ακόμα υπό τη διοίκηση των Μαγυάρων. Όταν οι Σοβιετικοί πλησίασαν στο Τίργκου Μούρες όλοι οι κάτοικοι έφυγαν μαζί με τα τελευταία γερμανικά στρατεύματα προς το εσωτερικό της Τρανσυλβανίας ... εκτός από τον Στοιϊκανέσκου. Εκείνος κρυμμένος πέρασε στη ζώνη σοβιετικής κατοχής και μετά πήρε τον δρόμο προς το εσωτερικό της χώρας.

Σε λίγες ημέρες κατάρτισε ένα σχέδιο δράσης εναντίον των Σοβιετικών, το οποίο ήταν (χωρίς υπερβολή) μνημειώδες. Πρώτα κατάφερε να μιήσει στο σχέδιό του έναν πολύτιμο σύμμαχο, τον στρατηγό Αβραμέσκου, ο οποίος διοικούσε τον Ρουμανικό Στρατό στο βόρειο Αρντεάλ και στα όρη της Σλοβακίας. Αυτός συμφώνησε να δράσει εναντίον των Σοβιετικών αν οι Γερμανοί εξαπέλυαν ταυτόχρονα μια επίθεση από τις θέσεις τους τη συμφωνημένη στιγμή. Ήταν ο μόνος όρος που έθεσε. Το αίτημά του έφθασε στο αρχηγείο του Χίτλερ. Εκείνος ενέκρινε το σχέδιο και γι' αυτόν τον σκοπό μετακίνησε στην περιοχή Μπάλατον τη φημισμένη τεθωρακισμένη μεραρχία που διοικούσε κάποτε ο Ζεπ Ντήτριχ, μολοντί την είχε ανάγκη στην Ανατολή για να σταματήσει τη σοβιετική επίθεση που εξαπολύθηκε στις 12 Ιανουαρίου 1945.

Ο Στοιϊκανέσκου με την αμέριστη συμπαράσταση του καθηγητή της Θεολογικής Σχολής του Βουκουρεστίου, Γκεοργκέσκου, μύησε στο σχέδιο τον αρχηγό του Γενικού Επιτελείου Στρατού στο Βουκουρέστι, στρατηγό Μπρατάν. Με τη βοήθεια του Γκεοργκέσκου έφθασε μέχρι το γραφείο του πρωθυπουργού, στρατηγού Ραντέσκου. Εκείνος έκλινε από πριν προς μια δυναμική λύση εναντίον της κομμουνιστικής κατάκτησης, που πια ήταν φανερή. Ήδη είχε εκφράσει δημόσια τη γνώμη του εναντίον εκείνων των «δίχως πατρίδα και Θεό».

Τελικά το σχέδιο Στοιϊκανέσκου προδόθηκε. Αποτέλεσμα αυτού ήταν η σύλληψη, από τους Σοβιετικούς, τόσο του πρωθυπουργού, στρατηγού Ραντέσκου, όσο και του στρατηγού Αβραμέσκου. Και οι δύο μεταφέρθηκαν στη Σοβιετική Ένωση, όπου εκτελέστηκαν.

ΑΠΟΣΤΟΛΕΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΟΛΙΟΦΘΟΡΑΣ ΣΤΑ ΜΕΤΟΠΙΣΘΕΝ - ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Η λεγεωναρική συμμετοχή στη συγκρότηση του «Εθνικού Στρατού» δεν περιορίστηκε στη μονάδα του Ντόλερσχάιμ. Υπήρχαν ακόμη μερικοί πυρήνες, διεσπαρμένοι στα ειδικά σχολεία γύρω από τη Βιέννη. Αυτές οι δυνάμεις, συγκροτημένες από αξιωματικούς και στρατιώτες, ήταν προορισμένες για κάποιες ειδικές αποστολές στα νώτα των Σοβιετικών.

Το πρώτο ειδικό σχολείο ιδρύθηκε στο Μπράϊτερφουρτ, μια περιοχή δίπλα στη Βιέννη. Υπαγόταν στην Abwehr και βρισκόταν υπό τη διοίκηση του ανθυπολοχαγού Φάιφερ, ονομαζόμενου και Πίφ. Σε αυτό το σχολείο εκπαιδεύτηκαν οκτώ ομάδες που έπεσαν με αλεξίπτωτα στη Ρουμανία τον Δεκέμβριο του 1944.

Το δεύτερο κέντρο εκπαίδευσης των ειδικών σωμάτων βρισκόταν στο Κορνέουμπουργκ, όχι μακριά από τη Βιέννη και αυτό. Εκεί εκπαιδεύτηκε μια ομάδα περίπου 70 λεγεωναρίων. Αυτοί οι λεγεωνάριοι έφθασαν από το Φρίνταλ-Οράνιενμπουργκ, όπου είχαν υποβληθεί σε ειδική εκπαίδευση διάρκειας ενός περίπου μήνα. Η ομάδα υπαγόταν στην οργάνωση του Σκορτσένου.

Η πιο πολυπληθής ομάδα επέμβασης ήταν στρατοπεδευμένη στο Στόκεραου, κοντά στο Κορνέουμπουργκ. Εκεί υπήρχε ένας μεγαλύτερος σχηματισμός, επονομαζόμενος Jagdkommando Skorzeny Sud - Ost, υπό τη διοίκηση του ταγματάρχη Μπένες. Σε αυτή τη μονάδα ανήκε και ένα λεγεωναρικό απόσπασμα υπό τη διοίκηση του ταγματάρχη Τόμπα. Η εκπαίδευσή της επικεντρωνόταν σε έναν στρατιωτικό στόχο μεγάλης έκτασης. Προετοιμαζόταν μια επίθεση των γερμανικών στρατευμάτων στην Ουγγαρία και αποστολή της μονάδας ήταν να κόψει τις γραμμές επικοινωνίας στα μετόπισθεν του εχθρού.

ΡΟΥΜΑΝΟΙ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ IC

Στο μέτωπο, στις μεγάλες στρατιωτικές διοικήσεις, υπήρχε ένας τομέας επονομαζόμενος IC, αποστολή του οποίου ήταν να συλλέγει πληροφορίες από το στρατόπεδο του εχθρού. Επικεφαλής του IC για ολόκληρο το ανατολικό μέτωπο ήταν ο στρατηγός Γκέλεν, γνωστός και στον Χίτλερ για τις

ικανότητές του. Αρκετοί λεγεωνάριοι υπηρετούσαν σε αυτόν τον τομέα.

Η διοίκηση του IC ζήτησε από την "κυβέρνηση της Βιέννης" να επιτρέψει να χρησιμοποιηθούν οι αποσπασμένοι λεγεωνάριοι αξιωματικοί σε αυτόν τον τομέα και στο μέτωπο εναντίον των ρουμανικών στρατευμάτων. Η «εθνική κυβέρνηση» έδωσε τη συναίνεσή της υπολογίζοντας ότι οι αποσπασμένοι αξιωματικοί που ήταν απέναντι από τα ρουμανικά στρατεύματα δεν θα πολεμούσαν εναντίον των συμπατριωτών τους αλλά απλώς θα συνέλεγαν πληροφορίες.

Προτού οι αξιωματικοί αυτοί φθάσουν στη ζώνη του μετώπου στη Σλοβακία υπήρχε ήδη ένα άλλο ρουμανικό απόσπασμα, επονομαζόμενο «Οι Αετοί», το οποίο πήγε με τους Γερμανούς αμέσως μετά την πτώση του Αντωνέσκου. Αυτοί επιχειρούσαν στο πλαίσιο του τμήματος IC εναντίον των ρουμανικών στρατευμάτων. Το απόσπασμα αποτελείτο από τρεις αξιωματικούς και δέκα υπαξιωματικούς. Αρχηγός του ήταν ο ταγματάρχης Μπαλοτέσκου, που βοηθείτο από τον λοχαγό Αντρέι Νικόλα και τον ανθυπολοχαγό Ντουμιτρέσκου.

Από την "κυβέρνηση της Βιέννης", αποσπάστηκαν στο πλαίσιο αυτού του τμήματος δύο λεγεωνάριοι ανθυπολοχαγοί. Μεταφέρθηκαν στη Μπρατισλάβα, από όπου πραγματοποιούσαν συχνά επιδρομές στην ζώνη του μετώπου. Με αυτή την αποστολή εστάλη να δράσει στη Σλοβακία και ο λεγεωνάριος λοχαγός Μπέλντιε, γνωστός ως συγγραφέας με το όνομα Στεφανέσκου - Γκοβόρα. Ο Μπέλντιε εγκαταστάθηκε στο χωριό Γκορόντο, όπου βρισκόταν το απόσπασμα του ταγματάρχη Μπαλοτέσκου. Ο λοχαγός Στεφανέσκου - Γκοβόρα παρέμενε υπό τις διαταγές του Γερμανού λοχαγού Ράϊνχαρντ, αρχηγού του IC στη Βουδαπέστη. Ανέπτυξε δε έντονη δραστηριότητα στα στρατόπεδα αιχμαλώτων στη ζώνη του ρουμανικού μετώπου. Από το Γκορόντο μετακινήθηκε σε σύντομο χρονικό διάστημα στο χωριό Τσέτλινκα, επίσης στη Σλοβακία. Εκεί έμεινε εκτελώντας την ίδια αποστολή μέχρι το τέλος των εχθροπραξιών. Μπόρεσε να αποφύγει την αιχμαλωσία την τελευταία στιγμή κρυμμένος μέσα σε ένα φορητό.

ΟΙ ΟΜΑΔΕΣ ΤΩΝ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΩΝ

Από τους λεγεωνάριους που εισήλθαν σε ειδικές σχολές σχηματίστηκαν δέκα ομάδες που έπεσαν με αλεξιπτωτα στη Ρουμανία. Σε αυτές τις ομάδες συμπεριλαμβάνονταν και από δύο ειδικοί ασυρματιστές, οι οποίοι προέρχονταν από το Μπάιτενφουρτ, όπου διδάχθηκαν τον χειρισμό ασυρμάτων. Συνολικά από αυτό το σχολείο αποφοίτησαν είκοσι στελέχη, γνώστες του χειρισμού αυτών των μηχανημάτων. Σε κάθε ομάδα διατέθηκαν δύο απόφοιτοι αυτής της σχολής.

Οι ομάδες που εστάλησαν στη Ρουμανία αποτελούντο η καθεμία από 5-6 πρόσωπα. Εκτός των ασυρματιστών στη σύνθεσή τους υπήρχαν ακόμα 3-4 λεγεωνάριοι, απόφοιτοι άλλων σχολών, όπου ειδικεύτηκαν στη χρήση των εκρηκτικών υλών. Αποστολή τους ήταν να προκαλούν δολιοφθορές στα μετόπισθεν του εχθρού και να διαβιβάζουν πληροφορίες στρατιωτικού ενδιαφέροντος στη Γερμανία.

Από αυτές τις ομάδες οκτώ αφέθηκαν με αλεξιπτωτα πριν από τα Χριστούγεννα του 1944 και δύο αφέθηκαν στη Ρουμανία στις 24 Μαρτίου 1945. Οι τελευταίες είχαν εγκαταλείψει από τον Ιανουάριο του 1945 το κέντρο εκπαίδευσης και κατευθύνθηκαν σε άλλα σχολεία προκειμένου να πάρουν ειδική εκπαίδευση. Τελικά μεταφέρθηκαν στο Βίνερ-Νόυσταντ, από όπου και πέταξαν προς τη Ρουμανία. Πάνω από τη Βουδαπέστη δέχθηκαν νυκτερινή επίθεση από το σοβιετικό αντιαεροπορικό πυροβολικό. Το αεροπλάνο μετά την εκπλήρωση της αποστολής επέστρεψε σώο στη βάση.

Η ρίψη αυτών των ανδρών δεν πραγματοποιήθηκε με τις καλύτερες συνθήκες. Οι πιλότοι των αεροπλάνων δεν επέδειξαν τον απαραίτητο ζήλο. Η πλειοψηφία τους θεωρούσε αυτές τις ριψοκίνδυνες επιχειρήσεις ελάχιστα χρήσιμες για τον πόλεμο, που βρισκόταν στο τέλος του. Οι πιλότοι δεν γνώριζαν με ακρίβεια τα μέρη όπου έπρεπε να αφήσουν τους αλεξιπτωτιστές. Κάποιους μάλιστα τους έριξαν εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά από το προκαθορισμένο μέρος. Σε όλες σχεδόν τις ομάδες που έπεσαν με αλεξιπτωτα συνέβησαν παρόμοια επεισόδια ή ακόμα χειρότερα. Ένας στρατιώτης, ο Πάσκα, έπεσε με το αλεξιπτωτό του σε ένα δένδρο και στραγγαλίστηκε. Δεν μπόρεσε να τον βοηθήσει κανένας διότι οι υπόλοιποι είχαν πέσει σε μεγάλες αποστάσεις.

Εκατό περίπου λεγεωνάριοι έπεσαν με αλεξιπτωτα στα κατεχόμενα από τους Σοβιετικούς εδάφη και επιδόθηκαν σε δολιοφθορές καθώς και σε επαναστρατολόγηση παλαιών στελεχών στον «Εθνικό

Στρατό». Μεταξύ αυτών ήταν και μέλη της γερμανικής μειονότητας της Τρανσυλβανίας που είχαν ως σκοπό να βοηθήσουν τις οικογένειές τους να διαφύγουν στη Γερμανία ή στην Αυστρία. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του Αντρέας Σμίτ, αρχηγού του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος της γερμανικής μειονότητας, ο οποίος θέλοντας να ενθαρρύνει τους συμπατριώτες του ήταν από τους πρώτους που επέστρεψε κρυφά στην κατεχόμενη από τους Σοβιετικούς Τρανσυλβανία και επιδόθηκε σε δολιοφθορές. Τελικά συνελήφθη και εκτελέστηκε από τους Σοβιετικούς.

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ «ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ»

Η πτώση του Χίτλερ βρήκε τον «Εθνικό Στρατό» διαιρεμένο. Το πρώτο σύνταγμα βρισκόταν στη θέση Οντερ, ενώ το δεύτερο και το τρίτο συνέχιζαν την οργάνωση και την εκπαίδευσή τους στο Ντόλερχαϊμ. Το καθένα από αυτά τα δύο τμήματα ακολούθησε το πεπρωμένο του.

Εναντι της δυναμικής επίθεσης των Σοβιετικών δυνάμεων, οι οποίες διέβησαν τον ποταμό Οντερ σε πολλά σημεία, το ρουμανικό σύνταγμα με τα δύο τάγματά του ενωμένα υποχώρησε προς τη Δύση. Αποτραβήχτηκε πρώτα προς το Εμπερσβάλντε και από εκεί προς το Οράνιενμπουργκ. Καθ' οδόν επιχειρήθηκε από μια μονάδα των SS, το Kampfgruppe Hartzler, μια βίαιη ενοποίηση των υπολειμμάτων άλλων στρατιωτικών μονάδων που βρίσκονταν σε υποχώρηση. Στο πλαίσιο αυτής της αυτοσχέδιας δύναμης εντάχθηκε και το λεγεωνναρικό σύνταγμα. Αυτή η δύναμη ονομάστηκε επιτόπου ομάδα επίθεσης φον Γουλφ. Επρόκειτο για απέλπιδες προσπάθειες που δεν μπορούσαν να σταματήσουν τη σοβιετική χιονοστιβάδα, κυρίως αφού έγινε γνωστός και ο θάνατος του Χίτλερ.

Κατόπιν αυτού το λεγεωνναρικό σύνταγμα αποσύρθηκε στη γραμμή Οράνιενμπουργκ-Νόουρουπιν-Πέρλεμπεργκ, μαζί με τους Γερμανούς στρατιώτες αλλά και πολλούς πολίτες, τρεπόμενο σε φυγή από τους Σοβιετικούς. Η πορεία τελείωσε στην πόλη Λούντβιχλουστ στον ποταμό Ελβα, που κατείχαν οι Αμερικανοί, στις 3 Μαΐου 1945. Στην είσοδο της πόλης οι Ρουμάνοι στρατιώτες ερευνήθηκαν για κατοχή οπλισμού και μετά κλείστηκαν σε στρατόπεδο μαζί με χιλιάδες Γερμανούς. Τη δεύτερη ημέρα οι Αμερικανοί μετέφεραν με φορηγά τους πολίτες και τους αιχμαλώτους στην άλλη πλευρά του ποταμού Ελβα, διότι είχαν εντολή να παραδώσουν αυτή την περιοχή στους Σοβιετικούς. Οι κρατούμενοι παραδόθηκαν στους Βρετανούς, διότι δυτικά του Ελβα εκτεινόταν η δική τους ζώνη κατοχής.

Στη συνέχεια η τύχη των Ρουμάνων στρατιωτών και αξιωματικών που ανήκαν στο πρώτο σύνταγμα ήταν διαφορετική. Πολλοί φθάνοντας στην άλλη πλευρά του Ελβα άλλαξαν τα στρατιωτικά τους ρούχα με πολιτικά και βρήκαν καταφύγιο στα αγροτικά νοικοκυριά που είχαν ανάγκη από εργατικά χέρια. Άλλοι όμως στρατιώτες και βαθμοφόροι προτίμησαν να ακολουθήσουν τη μοίρα που επιφυλάχθηκε σε όλους τους αιχμαλώτους πολέμου, μαζί με τους Γερμανούς και τις άλλες εθνικότητες που πολέμησαν μαζί τους. Μεταφέρονταν από τους Βρετανούς από το ένα στρατόπεδο στο άλλο, σε διάφορα σημεία της βόρειας Γερμανίας, μέχρις ότου, στο τελευταίο στάδιο, οι στρατιώτες που προέρχονταν από το πρώτο σύνταγμα οδηγήθηκαν σε ένα μεγάλο στρατόπεδο συγκέντρωσης αιχμαλώτων δίπλα στις Βρυξέλλες. Τελικά μετά από έναν χρόνο, τον Μάιο του 1946, απελευθερώθηκαν. Ο στρατός που περιγράψαμε μόλις που κατάφερε να λάβει μέρος στον πόλεμο πριν από την τελική κατάρρευση του Γ' Ράιχ. Εδωσε ωστόσο τη δυνατότητα σε 12.000 Ρουμάνους στρατιώτες, που με την αλλαγή των συνθηκών βρέθηκαν από τη μια ημέρα στην άλλη αιχμάλωτοι των Γερμανών, αντί να αργοπεθαίνουν από πείνα στα στρατόπεδα αιχμαλώτων να αποφύγουν την αιχμαλωσία και τον θάνατο.

Εκτός από το πρώτο σύνταγμα, που κράτησε τη γραμμή του μετώπου εναντίον των σοβιετικών μεραρχιών με αρκετές απώλειες, τα άλλα δύο συντάγματα παρέμειναν μέχρι τη λήξη του πολέμου στο κέντρο εκπαίδευσης (δεν εγκατέλειψαν το στρατόπεδό τους μέχρι την τελευταία στιγμή, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα στο μέτωπο). Μόνον όταν οι Σοβιετικοί έφθασαν βαθιά μέσα στην Αυστρία ο συνταγματάρχης Αλεξανδρέσκου, ο πιο υψηλόβαθμος από το σώμα των αξιωματικών, έδωσε τη διαταγή να αποσυρθούν τα στρατεύματα στη Δύση. Τα δύο συντάγματα βάδισαν προς τα τσεχοσλοβακικά σύνορα. Σύντομα παραδόθηκαν στα αμερικανικά στρατεύματα, που τους έκλεισαν σε στρατόπεδα. Οκτώ περίπου χιλιάδες άνθρωποι πέρασαν τη θύρα της αιχμαλωσίας. Στην αρχή υπήρξε η σκέψη να τους επαναπατρίσουν. Όμως με δεδομένη την κατάσταση που διαμορφωνόταν στη Ρουμανία δεν επαναπατρίστηκαν με τη βία. Οι αξιωματικοί αυτών των συνταγμάτων και αρκετοί στρατιώτες

προτίμησαν να παραμείνουν στη Βαυαρία, από όπου αργότερα διασκορπίστηκαν σε ολόκληρο τον κόσμο.

Ενώ η Σιδηρά Φρουρά είχε σθήσει για πάντα αφήνοντας στην ανθρωπότητα μερικές χιλιάδες ζωές να περιπλανώνται από χώρα σε χώρα, μακριά από τις οικογένειές τους, ο δεύτερος ηγέτης της, ο Χόρια Σίμα, δίδασκε σε πανεπιστήμιο της Βαρκελώνης...

BIBLIOΓΡΑΦΙΑ

(1) *Chirnoaga Platon, General: ISTORIA POLITICA SI MILITARA A RAZBOIULUI ROMANIEI CONTRA RUSIEI SOVIETICE, Madrit, 1955.*

(2) *Ciobanu Mircea, Nimic Fara Dumnezeu: NOI CONVORBIRI CU MIHAI I AL ROMANIEI, ed., Humanitas, Bucuresti, 1992.*

(3) *Codreanu Corneliu: PENTRU LEGIONARI, Editura, Totul pentu Tara, Sibiu, 1936. Vol.I.*

(4) *Costea Gheorghe: CARTEA PREOTULUI PALAGHITA, O ANALIZA SI UN RASPUNS, Biblioteca Generatia Noua», Madrit 1972, Editia a IIa, Editura Gordian, Timisoara.*

(5) *Garneata Ilie: PAMANTUL STRAMOSESC, Editura Cuget Romanesc, Buenos Aires, 1952 (in colaborare cu D. Gazdaru).*

(6) *Palaghita Stefan: ISTORIA MISCARII LEGIONARE, SCRISA DE UN LEGIONAR, Buenos Aires, 1956.*

(7) *ROMANIA, VIATA POLITICA IN DOCUMUNTE, 1941-1947, Archivele statului din Romania, Bucuresti 1994.*

(8) *Sima Horia: SFARSITUL UNEI DOMNII SANGEROASE, Editura Miscarii Legionare, Madrit, 1977.*

(9) *Sima Horia: GUVERNUL NATIONAL ROMAN DE LA VIENA, Editura Misc_rii Legionare, Madrit, 1993, Editia a II-a: Editura Gordian, Timisoara 1998.*

(10) *Sima Horia: PRIZONIERI AI PUTERILOR AXEI, Editura Miscarii Legionare, Madrit 1990.*

(11) *Sima Horia: LE PROCES EICHMANN ET LA CONSCIENCE UNIVERSELLE, Madrit, 1962.*

(12) *Sima Horia: ISTORIA GARZII DE FIER, revista Rivarol August 1965 Madrit 1966, p. 1-28.*

(13) *Sima Horia: HISTOIRE DU MOUVEMENT LEGIONNAIRE, Ed. Dacia, Rio de Janeiro, 1972.*

(14) *Sima Horia: ERA LIBERTATII, STATUL NATIONAL-LEGIONAR, Editura Miscarii Legionare, Madrid, 1982, Vol.,II, Madrit, 1986.*

(15) *Sima Horia: THE HISTORY OF THE LEGIONARY MOVEMENT, Ed. Legionary Press, 1995.*

(16) *Veiga Francisco: ISTORIA GARZII DE FIER, 1919-1941, ed. Humanitas, Bucuresti, 1995.*